

demokratiet efter det kommende valg være med til at fjerne den diskrimination af adoptanter, der eksisterer i forhold til andre danske statsborgere?

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Under min ordførertale nævnte jeg de ting, vi havde drøftet med regeringen og forligspartierne i forbindelse med, hvilke modeller vi kunne bruge for at løse det problem, som var blevet opdaget omkring adoptioner. Vi snakkede om adoptioner foretaget gennem et bureau og fandt ud af, at det ville kunne misbruges. Vi rettede en forespørgsel til integrationsministeren for at finde ud af, om man kunne have en 7-års- eller 12-års-grænse, om det kunne være mere rimeligt, og vi fik det svar, at det ville stille sent adopterede bedre end andre statsborgere, og alt det, som ministeren allerede har været oppe at forklare.

Vi har også diskuteret, om man kunne snakke om, at det kun var anonyme adoptanter, man lavede en regel for, og igen er vi nået frem til, at det kunne der i hvert fald ikke skabes flertal for, og det er så det, vi er landet på.

Men jeg er glad for, at hr. Søren Søndergaard også er kommet frem til det, vi også er nået frem til, at det er nogle lempelser. Vi vil meget gerne være med til at kigge på udlændingeloven, og vi vil stadig væk følge den meget nøje både i forhold til, hvordan tilknytningskravet bliver administreret, og i forhold til andre problemer, der måtte opstå i den.

Kl. 16.20

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så får fru Elsebeth Gerner Nielsen ordet som ordfører og kan, hvis hun ønsker det, benytte lejligheden til at svare fru Birthe Rønn Hornbech. Men det er stadig væk i forbindelse med ændringsforslaget.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg skylder fru Birthe Rønn Hornbech et svar. Jeg vil gerne nævne tre problemstillinger, som Civilretsdirektoratet kan komme til at skulle forholde sig til i fremtiden.

Den første er, at man ofte konstaterer, når et barn er kommet til Danmark, at det enten er ældre eller yngre end den alder, der står i papirerne. Det kan være meget svært at fastslå, hvor gammelt et barn reelt er. Med den her nye regel på 6 år bliver det lige pludselig meget betydningsfuldt. Er det den alder, der står i papirerne,

der skal være gældende, eller er det den alder, man kan fastsætte f.eks. ved en undersøgelse af barnet? Det kommer Civilretsdirektoratet sandsynligvis til at skulle forholde sig til.

Den anden er, at Civilretsdirektoratet er involveret, når der er nye lande, der skal godkendes til bortadoption, og når man skal forsøge at overtale nye lande til at lade deres børn bortadoptere til Danmark. Der kan det blive et problem, at vi nu forskelsbehandler biologiske børn og adoptivbørn.

Den tredje er, at nogle lande, som vi allerede modtager børn fra, kræver, at der en gang om året eller i hvert fald jævnligt afgives en rapport om, hvordan det går det pågældende barn. Her betyder diskrimination noget. Med andre ord kan Civilretsdirektoratet godt komme i den situation, at der er nogle forældre, der kan gå hen og få et problem, fordi de ikke længere kan dokumentere, at der ingen forskelsbehandling sker.

Det var bare for at give tre eksempler.

Lad mig så sige noget generelt til lovgivningen.

»Jeg er målløs, finder ikke ord, men må alligevel reagere. Skal min lille datter, som er 6 år og kommer til Danmark i foråret, virkelig vokse op med en lov, som forbyder hende at vælge at leve sammen med et menneske, hun elsker, uden smålig skelen til hans eller hendes etniske baggrund? Nej, sådan kan vi ikke opføre os. Sådan er vi danskere ikke. Nu må vi til at håndtere det integrationsproblem på en ordentlig, human og realistisk måde. Prøv dog lige at sætte jer ned og fintænke, hvad det er I laver, før der bliver lavet alle disse umulige lappeløsninger på jeres lovarbejde. Med harmfulde julehilsner ...«.

Sådan skriver en af de nuværende adoptivforældre i en af de mange mail, der de sidste to døgn er strømmet ind over skærmen. Der er tale om forældre, som ofte har kæmpet i mange år for at få et barn, og nu kæmper de for, at deres barn skal føle sig lige så dansk som alle andre børn.

Der er tale om forældre, som elsker deres børn over alt på jorden. Som en adoptivmor skriver: »Jeg elsker ikke mit barn, som om hun var min egen, jeg elsker hende, fordi hun er min egen.« Jeg elsker hende, fordi hun er min egen.

Herregud, svarer Socialdemokratiet og regeringen, det er så få børn, vi taler om. For Det Radikale Venstre er ét diskrimineret barn ét for meget. Det er moral og principper, grundlæggende værdier, som er her på spil, og de ændres ikke af, om grænsen sættes ved 4 eller 6 år.